

— Έννοια σας.
— Ούτε περί εμού.
— Πώς με θεωρείτε; Πλήν σιωπήσατε, διότι έρχεται τις.

Έπί του κατωφλίου τής θύρας ένεφάνισθη ο Γορναφλότος.

— Ω! είναι αυτός, ο αξιόλογος άνθρωπος, ανεφώνησεν ο ξενοδόχος.

Προύχώρησε δέ προς τόν μοναχόν και έποίησαντο τὸ συνθηματικὸν σημεῖον.

[Έπειτα συνέχισαν]

Διη.

ΜΙΑ ΝΥΞ ΕΝ ΑΝΤΙΚΛΑΙΣ

(Έκ τοῦ Γαλλικοῦ)

(Φωνήια καὶ τίτλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Έσίγησε πρὸς στιγμήν, φαίνόμενος ὅτι περιμένει νάκουσῃ τί θέλει τῷ ἀποκριθῇ· ἀλλ' αὐτὴ, ἐξηπλωμένη, σχεδὸν ἀκασίθητος, διότι ψυχὸς θανατηφόρον εἰσέδυνεν εἰς τὰς φλέβας τῆς, δὲν ἠδύνατο νὰ στηριχθῇ. Ὁ Μασκαδάλ τὴν ἤρπασεν ἐκ τοῦ βραχίονος, καὶ τινάσσων αὐτὴν βιαίως,

— Τί συνέβη σήμερον, τῇ λέγει, τί σημαίνουνσι τὰ πολυτελῆ ταῦτα κοσμήματα;

Καὶ ἡ χεὶρ τοῦ ἀποσπᾷ ἐκ τοῦ μετώπου τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰταπικουροῦ τὸν στέφανον καὶ τὴν καλύπτραν τῆς μνηστῆς.

Αὕτῃ ῥίπτει ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἱκετευτικόν

— Μασκαδάλ, εἰμαι ἄθωα, οὐρανός.....

— Σιγώτερα, λέγει, στρέφων περὶ τὸ δωμάτιον τοὺς φλογεροὺς ὀφθαλμούς σου· τί συνέβη σήμερον!

— Μασκαδάλ, ὦ Μασκαδάλ.

— Ἀποκρίσου!

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ καθίστατο τόσοῦτον τρομερὰ, ὥστε ἡ δυστυχὴς Κόρα ἀπώλεσε πᾶσαν ἐλπίδα σωτηρίας.

— Ὁ πατήρ μου, τὸ ἀπήγγειλεν, εἶπεν ἐπιμόνως, εἰμαι ἡ σύζυγος τοῦ Βαλέρου.

— Σὺ ἡ ἰδίᾳ προφέρεις τὴν καταδίκην σου!

Εἶπε, καὶ ἐξάγων μάχαιραν ἐκ τῆς ζώνης του, ἐγείρει αὐτὴν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς Κόρας· ἡ νέκ Ἰνδὴ ἀφίνει φωνὴν φρίκης καὶ πίπτει εἰς τὰ γόνατα τοῦ νέκρου.

— Στήθι, Μασκαδάλ, ὦ! ἔλεος, λυπηθῇτέ με...

— Σιωπῇ, εἶπεν ὁ μαῦρος· ἄκουσον! ἐὰν ἐπανερχόμενος εἰς αὐτοὺς τοὺς τόπους, ἐὰν ἀψφῶν τὴν ἀδικον τιμωρίαν εἰς τὴν κατεδικασθὴν ἐγκατέλιπον τὰς σκυθρωπότητας τῆς Σεριάνας, πρέπει νὰ κατανοήσῃς ὅτι τὸ ἐπραξά πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ μίσους μου· ὠρκίσθην, θέλεις ἀποθάνει!

— Ὁ Μασκαδάλ, εἶπεν αὕτῃ, ποτὲ δὲν ἀρέθην νὰ πλανηθῶ ὑπὸ τῆς προσφερθείσης μοι τύχης, ποτὲ ἡ καρδίᾳ μου δὲν ἔπαυσε νὰ σοὶ ἀνῆκει καὶ ἡ εἰμαρμένη μόνῃ μὰς ἐχώρισε· φεῖ! δὲν ἦτο πεπρωμένον νὰ ἐνωθῶμεν! Πῶς ἠδυνάμην νέντιστῶ εἰς τὰς ἀπειλὰς τοῦ Βαλέρου; σὺ δὲν ἦσο πλέον πλησίον μου, εἶχες φύγει· εὐσπλαχνισθῇτέ με, Μασκαδάλ.

Ὁ καὶ ὅλον αὐτῆς τὸ πρόσωπον ἐζωγραφημένος τρόμος, ἡ ἀταξία τῆς κόμης τῆς καὶ τῶν ἐνδυμάτων, μετεῖχον τοσού-

της γοητείας, ὥστε ὁ Μασκαδάλ, ἀκουσῶς, ἐκπληττεται, βλέπων ματαιούμενα τὰ αἰμοχαρῆ σχέδιά του πεπλανημένους, θαυμάζει τὴν Ἰνδὴν, διαστᾶζει ἐπὶ στιγμήν, εἰτα δ' ἀνεγείρων αὐτὴν διὰ κινήσεως ὀρμητικῆς καὶ παρὰφύρου,

— Αἶ καλὰ! θέλω νὰ τὸ πιστεύσω, εἶπε, δὲν ἀπώλεσα τὴν ἀγάπην σου· ἀλλ' ἤδη ἔφθασεν ἡ κρίσιμος στιγμή, ἥτις πρόκειται νὰ αποφασίσῃ ἀμετακλήτως περὶ τοῦ μέλλοντος ἡμῶν! ἐὰν ἡ ἡὼς σὲ ἐπανεύρῃ εἰς τὴν κοιλάδα, αὐρίον θέλεις βεβαιώσῃ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ βωμοῦ ὑποσχέσεις τὰς ὁποίας σήμερον σοὶ ἀπέσπασαν. Τὴν νύκτα ταύτην, ταύτην τὴν στιγμήν, τόλμησον νάκουλouthῇς τὸν ἐραστὴν σου, τὸν σύζυγόν σου· ἔλθε νὰ συμμεθέξῃς τῆς φυγάδος τύχης του· ἔλθε νὰ κατοικήσῃς εἰς τὴν ἐκ φυλλώματος καλύβην του, ὦ! Κόρα, πλησίον σου, εἰς τοὺς τόπους τοὺς ὁποίους ἡ παρουσία σου θέλει κοσμεῖ, δὲν θὰ βλέπω, δὲν θὰ αἰσθάνωμαι εἰμὴ τὴν εὐτυχίαν.

Καὶ ὁ μαῦρος ἠθέλησε νὰ σύρῃ πρὸς αὐτὸν τὴν μνηστῆν τοῦ Βαλέρου· ἀλλ' ἡ χεὶρ τῆς τὸν ἀπώθησε μετ' ἀξιοπρεπείας, συγχρόνως δὲ ἀπομακρυνομένη ἀπ' αὐτοῦ ζητεῖ νὰ τὸν φέρῃ εἰς κατάνυξιν δι' ἐπιπλάστου καρτερίας.

— Δὲν δύναμαι νὰ ἀφῶσω τοὺς τόπους τούτους, λέγει, Μασκαδάλ· πρέπει νὰ ἐγκαταλείψω τὸν πατέρα μου, ἐκτεθειμένον εἰς τὴν φοβεράν ὀργὴν τοῦ αὐθέντου.

Ἡ μορφή τοῦ Μασκαδάλ, ἥτις ἦτο ἤδη γαλήνιος, ἐπαναλαμβάνει πάραυτα τὴν φοβεράν τῆς ἐκφράσιν· τὰ ὦρα τοῦ χειλὸς συστέλλονται.

Σὲ ἠνύνησα, εἶπε, τέλος πάντων, καὶ ἡ χεὶρ τοῦ ἤρπασε τὴν ἀνθρωποκτόνον μάχαιραν.

Ἡ Κόρα περὸβισμένη τρέχει πρὸς τὸ παράθυρον· φεῖ! ἡ φωνὴ τῆς ἀπώλλυται εἰς τὸ κενόν· καλύπτεται ὑπὸ τῆς ἀδικόπως αὐξούσης καταιγίδος.

Ὁ Μασκαδάλ τὴν ἀρπάζει, τὴν αὔρει, φθάνει εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου, ἐνθα εὐρίσκεται ἡ κλίνη· αἱ ἀμειροὶ αὐλαῖαι μεταπίπτουσιν ἐπὶ τοῦ θύματος καὶ τοῦ δολοφόνου, ἐν τῷ ἅμα δὲ φωνὴ σπαραξικάρδιος, φωνὴ φοβερὰ ἀντήχησεν εἰς τὴν οἰκίαν...

Ἐν ταῦτοις ἡ ταραχὴ αὐτῆς καὶ ὁ ἔκτακτος θόρυβος, ὁ λαβὼν χώραν ἐν τῷ οἰκήματι τῆς Κόρας, διήγειρον τὴν προσοχὴν τῶν γυναικῶν καὶ δούλων· εἰδοποίηθέντες οἱ μὲν διὰ τῶν δέ, τρέχουσι διερχόμενοι τὰς δειδροστοιχίας καὶ τοὺς κήπους· ἀλλ' ἤδη αἱ φλόγες ἀναρριπιζόμεναι ὑπὸ τῆς πνοῆς τῆς λαίλαπτος καταβροχθίζουσι τὴν μεγαλοπρεπῆ κατοικίαν· ἐνθ' δ' ἀποσύρονται ἔντρομοι, ὁ δολοφόνος ἀνκηρδᾷ ἐκ τῆς ἐπείας τῆς πυρκαϊᾶς· ἡ μάχαιρα εἶναι εἰσέτι εἰς τὴν χεῖρά του· με βᾶδισμα κατεσπυσμένον διέρχεται τὸ τεταραγμένον πλῆθος, τὸ ὅποσον ἀπομακρύνεται εἰς τὴν φοβεράν του θέαν. Συνερχόμενοι εἰς αὐτοὺς οἱ μαῦροι τρέχουσι κατόπιν του· ἀλλ' ἤδη ἐν τῷ σκότει, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δασῶν καὶ τῶν ἐρήμων πεδιάδων, ὁ Μασκαδάλ εἶχε γίνῃ ἀφαντός.

Μετὰ τινὰ ἔτη συνέβη ἡ ἐπανάστασις καὶ αἱ σφαγαὶ τοῦ Ἁγίου Δομινίκου. Νίγρος τις, γιγαντικίου ἀναστήματος, με βλέμμα φοβερόν, ὠδήγει τοὺς ἐπαναστάτας δούλους, καὶ διεκρίνετο μετὰ αὐτῶν διὰ τοῦ μακιδώδους μίσους τοῦ κατὰ τῶν λευκῶν καὶ διὰ τῆς ἀπανθρώπου σκληρότητός του. Ἦν πάντοτε ἐπὶ κεφαλῇ τῶν στασιαστικῶν τούτων συμμοριῶν, αἰτνες συνεπέφερον κατόπιν αὐτῶν τὸ πῦρ, τὴν κλοπὴν, καὶ τὴν διαρπαγὴν. Εἰς τὸ Κάπ εἶχε καταστῇ ὁ τρόμος τῶν Γάλλων, οἱ δὲ μαῦροι, ὠθαύμενοι ὑπὸ ἀγρίου τινός ἐνθουσιασμοῦ, συνηθορίζοντο εἰς τὰ ὄρη τῆς Σεριάνας ἐπαναλαμβάνοντες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ ὄνομα τοῦ Μασκαδάλ.

Π. Δ. Τ.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΠΤΩΧΟΥ

[Έκ τῶν τοῦ Paul-de-Kock]

Ὁ πτωχὸς εἶναι εὐδαίμων ὅταν, μετὰ ἡμερησίῳ ἐργασίᾳ καὶ κόπῳ, εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ ἔχῃ ἐργασίαν καὶ τὴν ἐπομένην ἐδομαδίαν.

Δι' αὐτὸν μακρὰν αἱ πολυδᾶπανοὶ διασκεδάσεις, τὰ θέατρα, αἱ ἡδοναὶ τῆς ἐσχολῆς. Διὰ τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν ὑπάρχουσιν ἀπολαύσεις ἀνέξοδοι, ἀληθέστεραι, γλυκύτεραι.

Ἐναγκαλισμὸς συζύγου, χεὶρ βοηθείας εἰς ἀδύνατον πατέρα ἢ μητέρα, πῆδημα τέκνου εἰς τὰ γόνατα· ἰδοὺ ἡ οὐράνιος ἡδονὴ τοῦ πτωχοῦ.

Ὁ κεφαλαιούχος ἀνησυχεῖ, ἀτενίζων τὸ χρηματιστήριον, ὁ φορτωτὴς τρέμει θεώμενος τὴν τρικυμίαν, ἀνατριχίᾳ ὁ ἐμπορὸς δι' ἐπικίνδυνον ἐπιχείρησιν, ὁ μὴ ἐξοδεύων τὸ ἐμπόρευσμά του, μετὰ φρίκης ἀναμένει τὴν πληρωμὴν τῆς προθεσμίας αὐτοῦ· ἄλλος τρέμει διὰ τοῦς ὀφειλάτας του· ὁ ὑπάλληλος ἀγωνιά εἰς τὰς ὑπουργικὰς μεταβολὰς· ὁ ἰδιοκτήτης φοβεῖται τὰς πυρκαϊὰς, ὁ βαθύπλουτος τοὺς κλέπτας. Ἡ ἀγωνία ταιούτων δοκιμασιῶν εἶναι ὁ τοῦ πτωχοῦ παράδεισος.

Ὁ γαστρονόμος πάντοτε ἀσθενεῖ, συνεπεία τῶν καταχρήσεων· ὁ Ἄγγλος κατηλωμένος ἐπὶ τοῦ θρόνου του καταρτᾷ τὴν ἀρθροίτιδα, ἦν χάριν πῶν προπόσεων ἀπέκτησε· ποτῆριον καμπανίτου ἐπιφέρει ἡμεκράνιαν εἰς νεανίσκον· ὁ πολὺσαρκος ὠδοποιὸς τίθεται ὑπὸ διαίταν μετὰ τὸ πέραν γούματος ἐπισήμου. Ἡ ἐργασία ὁμῶς καὶ ἡ ἐγκράτεια διατηροῦσι τὴν ὑγίειαν καὶ διὰ ταύτης τὴν ζωηρότητα· ἰδοὺ τὸ ἀμήθητον κέρδος τοῦ πτωχοῦ.

Ἄν ποτε ὑψιπέτερις ἐπιθυμίαι εἰσδύουσιν εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ταχέως διασκεδάζονται, διότι μετ' αὐτῶν δὲν εἰσέρχεται ἡ ὀκνηρία. Ἡ συνήθεια τῆς ἐργασίας τὸν ἠδύνει· ὦν ὀλιγαρκὴς, ἀποστρέφεται πλοῦτη, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχει· ἐρυθρίζ δὲ ὅτι ἐπὶ στιγμήν ἐπεθύμησεν αὐτὰ, καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν οἰκογένειάν του ἄδων ἄσμά τι, ὡς ὁ σοφός, ὅστις, ἐπισκεψάμενος τὰ βασιλικὰ ἀνάκτορα, ἐπιστρέφει χαρὰς ἑμπλῶς εἰς τὴν μετρίαν, πλὴν ἀγαπῆτην κατοικίαν του.

Π. Π.